

Umorul si Oralitatea in Amintiri din copilarie de Ion Creanga

Definindu-se ca o categorie estetica a comicului, umorul izvoraste in primul rand printr-o predispozitie a autorului, din harul cu care el povesteste intamplarile. Acest lucru este valabil si pentru Ion Creanga, deoarece el creeaza si istoriseste intamplari prin insasi natura lor hazlii: smotritul matelor, inventivitatea copiilor si permanenta "dracariilor", in ciuda agitatiei si nemulțuririi Smarandei.

De fapt, neconcordanța dintre aparenta și esența, între ceea ce sunt personajele în realitate și ceea ce vor să pară, nepotrivirea dintre situații și rezolvarea lor în mod neașteptat constituie o altă sursă importantă a umorului deoarece această subliniază incompatibilitatea unor situații în general firești. Opoziția dintre părinți, neconcordanța dintre opiniile lor, duelul verbal de un farmec rar, iată o altă situație din care se revărsa umorul. La aceasta se adaugă antiteza dintre părinți și copii reprezentând vârste și deci concepții și manifestări diferite.

Mama îi cearta pe copii, îi blesteamă, dar violențele de limbaj ascund, dincolo de aparente, o puternică afecțiune. Ștefan "le dă nas" odraslelor și "le ține hangul" nu pentru că ar fi întru totul de acord cu ei, ci mai mult pentru a o necăji pe Smaranda. Prin toate aceste aspecte autorul realizează un comic de situație provenit din întâmplările prin care trec personajele.

Umorul "Amintirilor" este realizat și prin folosirea unor expresii și cuvinte, zicale și termeni familiari cu o semnificație aparte. Expresii ca "benchi boghet", "ridicam casa în slava", "de le mergea colbul", "pughibale spurcate", "va croiesc de va merg peticile", "stropsitul de Ion" etc. stănesc voia bună, iar zicalele sunt uimitoare fie prin asocierile ce le realizează ("Dacă-i copil să se joace; dacă-i cal să trage; și dacă-i popa să cetească"), fie prin rima lor surprinzătoare ("pielea rea și rapanoasă/ ori o bate, ori o lasă"). În aceste situații comicul este de limbaj, deoarece hazul provine din cuvintele pe care le folosesc personajele, din modul cum se exprimă ele.

Prin oralitatea stilului, autorul creează impresia că nu își scrie amintirile, ci le povesteste unui auditoriu imaginar: "uite cum te trage apa pe furis la adânc..."; "s-apoi chititi că se mântuia numai cu atata?" etc

Uneori, Creanga face unele paranteze în povestire, ca apoi, dându-și seama, să revină la firul epic inițial: "Hai mai bine despre copilărie să povestim..." sau îmbină ca în exprimarea populară, vorbirea directă cu cea indirectă: "...zicând: Cum nu se dioache calcaiu!"; zicând: "na!, na!"; "...imi zicea cu zambet uneori: leși copile cu parul balan afară" etc.

Oralitatea stilului este susținută și de alte mijloace caracteristice vorbirii populare: prezența interjecțiilor și a repetițiilor ("ara; ei; hai; apoi da; taci, taci; na, na; lasă... lasă; etc), folosirea unor propoziții eliptice de predicat și a enumeratiilor ("lemne la trunchi sunt; slanina și făina în pod este deavolnă; brânza în putina asemene; curechi în poloboc, slava Domnului", "cu talanca la oi, cu clestele și vatraiu" etc) precum și a proverbelor și a zicatorilor.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Si acest aspect – imbinarea maiestrita a modurilor de expunere,ca si celelate deja reliefate – imaginea arhaica a satului,umorul si oralitatea stilului -,justifica parerea lui George Calinescu care afirma ca marele Creanga "e poporul roman insusi surprins intr-un moment de geniala expansiune ."Aceasta opinie critica a fost intarita si de Mihail Sadoveanu care preciza faptul ca desi el iese direct din popor,asta "nu inseamna ca e un biet scriitor popular,cum au spus unii,ci cea mai maiastra si artistica manifestare a poporului in literatura culta."